мито

"Ваше громадянство?" — спитає він, і вона відкаже: "Сполучені Штати". "Місце народження?" — поцікавиться він, і вона відповість. Та в нього, можливо, буде ще одие-двоє питань: "Мета приїзду?.." "Місце прямування?.." "Скільки збираєтесь пробути в Сполучених Штатах?.." А тоді махне їй рушати. Раніше тут ніколи не виникало ніяких ускладнень.

Вона не хвилювалась. їй нічого ховати. Вона пі в чому не завинила, контрабанди через кордон не везе. Нікого не збирається обдурювати. Дрібна контрабанда, на думку Рене, не варта того, щоб займатися нею, як ті, хто купує окуляри і одяг в Детройті і вдягає їх на зворотному шляху, щоб не записувати у митни-цькі декларації. В усякому разі, вона мала перетнути кордон Сполучених Штатів, і було цілком очевидно, що в машині нічого немає. Сидіння поруч — порожнє, позаду — також.

З кількох пропускних пунктів митниці було відчинено лише два. Над рештою горіло червоне світло, і машинам доводилося здавати назад. Попереду Рене було дві легкові машини і обладнаний для подорожей автофургон, повний дітлашні — навряд чи одна сім'я, скоріше, якась екскурсія. Митник щось запитав водія автофургона, а тоді махнув рукою, щоб той проїжджав. Тим часом на пропускному пункті ліворуч від Рене групі підлітків менш пощастило. Усі юнаки — білі, довговолосі, один без сорочки. їхні бліді обличчя якісь непривабливі. Митник вирвав рожевий бланк, підклав його під двірник на вітровому склі І наказав їм від'їхати набік для перевірки. Водій поморочився, поки завів машину, і, певно, через це зніяковів.

Автомобіль перед Репс — б'юїк останньої моделі — затримали. Рене бачила зі спини водія і його супутницю, але білі вони чи негри не було видно. Якийсь чоловік, якась жінка. Митник взяв у водія папери, перевірив їх і повернув назад. Судячи з усього, його щось не задовольнило. Водій виліз із машини, пішов відчиняти багажник. Це був

білий — високий, худорлявий чоловік років за тридцять у надто великому для нього костюмі і з роздратованим обличчям; навколо рота залягли зморшки — глибокі, суворі, наче хто їх накреслив чорнилом. На машині номери провінції Онтаріо. Водій відімкнув багажник і підняв кришку, а митник лише скоса поглянув усередину і відпустив його — навіть звідси, де сиділа Рене, видно було, що в багажнику лежало тільки запасне колесо.

Підійшла черга Рене.

— Ваше громадянство?

— Сполучені Штати.

— Місце народження?

— Нью-Йорк.

Стереотипні запитання. Стереотипні відповіді. Митник — середній на зріст чоловік, певно, сорока з гаком років, з сивіючими вусиками і злегка подзьобаною шкірою. Синя уніформа. Біла сорочка. Передбачена статутом краватка. Шкіряний пасок, кобура, пістолет. Він носив окуляри і одразу справив на Рене враження клерка чи рахівника — такого немає чого боятися. Вона відповідала йому офіційно і не дуже приязно.

— Провозите якісь речі, товари, подарунки? Плоди цитрусових? Ніяких рослин?

— Ні. Ні. Ні.

їй нічого приховувати. Щоразу, коли воип з Ева-ном перетинали кордон, повертаючись до Сполучених

Штатів, за кермом сидів Еван; він і відповідав на більшість запитань. На думку Рсне, ного відповіді не відзначалися мудрістю: завжди в ііого голосі з'являлися неприємні гострі нотки. Він не любив заведені на митниці порядки. Взагалі терпіти не міг розпитувань. І через це не міг сприймати цю процедуру як звичайну безглузду формальність. Службовець, як правило, хотів бачити його призовне свідоцтво і, перевіривши його, одразу давав знак рушати. Та сьогодні Реие була сама. їй вдалося відповісти на запитання, пе виказавши ніякого невдоволення, якого вона й справді майже не відчувала. Зрештою, такий порядок.

— Де саме?

— Нью-Йорк — Нью-Йорк Сіті.

— Нью-Йорк Сіті?

Його брови підскочили вгору, наче для усмішки, наче для якогось дотепу: "Не думав, що хтось міг там народитись". Або: "Нізащо не хотів би там житні"" Але він не всміхнувся. Він уп'явся в неї очима і запитав, яка мета її подорожі; вона невимушено відповіла, що їде до бібліотеки університетського містечка Уейн — Уейнського державного університету, уточнила вона. Він обійшов машину спереду і перевірив номер. На його обличчя набігла тінь. Рене відчула, як у ній закипає роздратування. Звичайно, митник грав роль, ставлячи трафаретні питання, але що йому треба, чого він виламується?..

— Я бачу на машині номери Онтаріо, міс,— мовив він.—-Хіба ви не назвалися американською громадянкою?

— Так.

— А живете в Канаді?

— Авжеж,— відказала Рене.— Живу в Канаді. Він нахилився. Зазирнув у машину. Скосивши очі,

придивлявся до чогось за її головою. Та хоч нічого не побачив, вираз його обличчя не змінився. У нього, здається, з'явилась підозра. Митник попросив метрику, посвідчення, дозвіл на проживання. Порпаючись у сумочці в пошуках портмоне, Рене відчула занепокоєння, не тривогу, а тільки занепокоєння. Вона досадувала, це так. Але не навісніла, як Еван, опинись він зараз на її місці. Зовсім не лютувала... Спромігшись на посмішку, Рене вручила митникові посвідчення.

Цього, мабуть, досить?.. І тепер він махне їй рушати?..

— Я просив метрику,— сказав він, повертаючи їй посвідчення.— Це не годиться. За ним не можна встановити особу.

Вона ще раніше дала йому свою іміграційну картку.

— Але я... я... я не маю метрики,— винувато сказала Рене,— вона лишилася вдома, вона... Я думала, що цього посвідчення цілком досить. Я думала... Я маю на увазі... Щоб одержати це посвідчення, мені треба було мати й метрику, й інші папери... До того ж на ньому стоїть печатка канадського уряду... Дуже важко одержати таке посвідчення, домогтися цього суспільного статусу...

Тепер він аж прикипів до неї очима. Дивився просто в обличчя. Голос її забринів і урвався. Він широко усміхнувся і медовим голосом повідомив їй, що оце канадське посвідчепня тут не варте ламаного гроша.

— Це для них,— сказав він, кивнувши головою в бік тунелю позад себе.— А мені потрібна ваша метрика або паспорт. Ви маєте їх із собою?

— Я не маю паспорта,—промовила Рене. Голос її зробився тихим, наче в дитини. Вона все ще пробувала усміхатися.— Моя метрика... лишилася дома... Я збираюсь пробути в Детройті лише кілька годин.

Митник відмахнувся від цього, наче від шитої білими нитками брехні. Або, ще гірше, наче це не мало ніякого значення. Запитав, скільки вона прожила в Канаді. Вона відповіла. Далі поцікавився, кому належить машина. Вона пояснила. Чи може він подивитися документи на машину? Так, безперечно. Так... її чоловік. А хто її чоловік, також американець? Уникає служби в армії? Ні? Не уникає? Але мешкає в Канаді. Вони живуть там уже півтора року? А чоловік там працює? Працює? А сама вона? Ні... Взагалі так... Це не справжня робота, не робота з твердою платнею, неповний робочий день у конторі... не справжня робота. Ллє ж їй платять за неї? Платять? Тоді це справжня робота, чи не так?

Рене спромоглася на посмішку, в якій була ледь уловима іронія.

— Але це справи не стосується, чи не так? Сер, я не везу ніякого краму, я збираюся пробути там якихось кілька годин!

— Яка, ви казали, мета вашої поїздки? — обірвав він.

Рене замовкла. Якусь хвилину вона не могла пригадати. А тоді враз заговорила, наводячи стільки подробиць, скільки могла, несподівано забажавши викласти всю правду:

— Я їду до навчального закладу... інституту... він називається Бюро соціального перевиховання... він утримується коштом Виконавчого комітету друзів Америки... організація... це громадська організація суспільного благоустрою...

Це, здається, переконало його; те, що Рене повідомила,— подробиці, імена, адреси — він ніяк не міг витлумачити на лихе. Минулого уїкенду вона й Еван познайомилися з молодою парою на вечірці у Віндзорі. Нові

знайомі не брали шлюбу, проте живуть разом. У придбаному на спільні гроші будинку десь на південь від студентського містечка з ними мешкає ще кілька приятелів; всі вони американці з інших

штатів, жодного тутешнього. Вони здійснюють університетську програму суспільного благоустрою, захоплено розповідали про свої майстерні та недільні семінари, запрошували її при нагоді відвідати їхнє бюро, оглянути не так давно засновану бібліотеку і чимось допомогти їм у їхній діяльності. Вона була рада цьому запрошенню. Вона цікавилася роботою на ниві суспільного благоустрою і навіть сподівалася повернутися до аспірантури на кафедру психології чи соціології, якщо вони мають на це кошти.

Рене виклала все про себе так старанно, такпм школярським голоском, що митник, якось непевно хитаючи головою, наче й не слухав її. Він уже подивлявся на чималий хвіст автомобілів, які чекали проїзду. І... І саме цієї миті... Здавалося, він уже схилявся до того, щоб дати їй знак рушати, та через якусь незбагненну причину — без будь-якої на те підстави — він несподівано мовив:

—— Гаразд, набік.

Потім щось черкнув у своєму блокноті, видер з нього рожевий бланк і підклав під двірник на вітровому склі.

Рене була приголомшена — їй наче плюнули в обличчя.

Вона з'їхала з дороги туди, де з півдюжини машин стояло край тротуару. Це так її спантеличило, що вона навіть не встигла розсердитись. Була переконана, що митник геть чисто забув про оту метрику... з'ясував з її іміграційпої картки, хто вона така... з'ясував, що вона не являє собою ніякої небезпеки, нічим не загрожує. І однак, з примхи, вирішив перевіряти її. Дурниці, нема чого дивуватись. їй не варто так перейматися цим. Зрештою, такий порядок! Нічого страшного.

Це звичайнісінький будній день, сонячний, теплий, з прозорим серпанком; вона перебуває не далі, ніж за півгодини їзди від дому, на той випадок, якщо б вони вирішили завернути її назад. Та її гнітило щось інше, зовсім не це. Прикро було признатись собі, що хоч як вона намагалася догодити цьому мер-вотнику, хоч як силкувалася причарувати його (що, правда очі коле?), з цього так нічого й не вийшло. її принижено. Ще добре, що вона тут сама, що ніхто не бачив і не чув цього неподобства... Обличчя пашіло. Слава богу, Еваиа нема поруч; він би вже вчинив сварку, і, можливо, його б завернули або й затримали, якщо митники мають право затримувати. Рене не знала як слід, яку владу вони мали насправді... В усякому разі, Еваи про це ніколи не дізнається. Він і справді пе знає, що вона збиралася відвідати бюро сьогодні після півдня; вона не відкривала йому своїх планів.

Молодик у мундирі гаркнув їй:

— Ви не вмієте читати, міс?

Вона поглянула вгору й побачила білий щит з великими чорними літерами: "Вимкніть двигун. На перевірку чекайте в машині".

Рене сиділа іі чекала. Розумніше не дратуватися... З автомобільної ніші вийняла атлас доріг і знічев'я гортала його. Штат за штатом. Блідо-рожевий, блідо-оранжевий, блідо-зелений, бузковий, блакитний. Канадські провінції, наче в уніформі, однаково блідо-жовті. Штати, провінції, території. Величезні водні простори. І, на жаль, ніяких пояснень. Проглянула атлас до кінця і раптом збагнула, що тремтить.

Навколо стояв шарварок. Гучно хряпали автомобільні дверцята. Поліцейська рація в патрульній машині, що стояла поряд... Радіоприймач у сусідній машині, оглушливе ревіння музики... Туди й пазад сновигали люди. Дехто у формі, Інші явно були подорожні. Хлопець у джинсах і зачіскою під Ісуса Христа вмостився з сигаретою на

якійсь подобі прилавка; збоку від пього на підпорках рекламний щит. "Завітайте до Каліфорнії". Зворушливо, чи не так? Безвихідь.

ВИ

Ідіотизм... Рене хотілося б знати, що їй робити далі. Люди залишали свої машини й чимчикували з рожевими бланками до контори, товклися довкола, радились один з одним, а вона боялася вийти з машини, розпитати і мучилася через свою сором'язливість. Так можна просидіти й цілий день, пропускаючи всіх поперед себе. Припікало. Сонце в зеніті. Кругом галас радіоприймачів, галас людей... Через два автомобілі ішла ретельна перевірка заляпаної грязюкою присадкуватої машини. Хлопці, яких Рене запримітила перед цим, стояли, схрестивши руки, і дивилися відсутнім поглядом на митників. У юнака без сорочки жовте, як віск, обличчя. А скільки зневаги в очах!.. Він стоїть, схрестивши тонкі мляві руки, і спостерігає за митниками. На вигляд йому не більше, ніж вісімнадцять. Рене хотілось зустрітися з ним очима, порозумітися... адже у них спільна біда. Але хлопець не помічав її. Дебелий чолов'яга у формі й кашкеті перевіряв машину, підсвічуючи кишеньковим ліхтариком. Зазирав під сидіння. Речі хлопців стояли край тротуару — одна-сдиия валіза і дві вовняні спортивні сумки. Ось підняли капот... нарешті, відкрили й багажник... Але інспекторові все було мало. Рене відвела погляд, коли він сів навпочіпки, щоб зняти з колеса ковпак.

Час потроху спливав за читанням оголошення, котре висіло якраз перед очима. Загальнодержавні постанови й закони штату. Правила. Штрафи за перевезення нижчевказаних предметів: довгий список пунктів, видрукуваний дрібнішими літерами. Слова "вогнепальна зброя" і "наркотики" були набрані жирним шрифтом. Внизу — слова "карний злочин", "конфіскація", "ув'язнення"... Зараз оглядають сусідню машину. Вийшла парочка — чорношкірі чоловік і жінка. Вони зійшли з проїжджої частини і стали під навіс митниці. Обоє мали страшенно бундючний вигляд. На чоловікові світло-кремовпй спортивний піджак і картаті, крикливі штани. Беж, чорне, біле. Ошатне спортивне вбрання. Йому, очевидно, вже за тридцять; щуплявий, в безглуздо стильних окулярах:

широка, у формі крил кажана, оправа — чорна, скельця — блакитні. Жінка молодша за нього. Приваблива, хоч і манірно копилить товсті темно-оливкові губи. Фарбоване волосся з темно-червоним полиском, такого самого відтінку, що й у Рене, проте в Рене волосся вже не таке блискуче. Волосся негритянки з пишними, напрочуд шовковистими пасмами було коротке і грайливо закручувалося догори. А, мабуть, перука. Звичайно. Якась дешева синтетика; занадто лискуча й бездоганна. Поки її супутник видивлявся в небо, негритяночка пильпо наглядала за обшуком їхньої машини. Час під часу її губи ворушилися. Що вона промовляла?.. Що вона хотіла сказати? Рене спробувала впіймати її погляд. Не вийшло. Негритяночка придивлялася до дій білого, нічого не пропускаючи.

Щось почало непокоїти Рене. Щось невловиме, далеке... Згадка про щось, якесь застереження, якась... Що саме? Не могла пригадати. В машині стояла задуха, сонце пряжило крізь бічне скло. Коли їй сказали вилізти з-за керма, Рене відчула справжнє блаженство. Вона зграбно висіла і розправила зібгану спідницю. Прошу? Є запитання? Інспектор був Бванових років. Близько тридцяти. Коротко стрижене темне волосся, окуляри від сонця у дротяній оправі. Однаковий з нею иа зріст. Ні про що не питав і взагалі ледве глянув на неї, цікавився тільки машиною. Рене знову обсмикнула одяг, торкнулась волосся. На щастя, вдягнена вона привабливо: темно-синє плаття, срібний кулон на тоненькому ланцюжку, волосся зібране на потилиці у вузол, па йогах панчохи і її босоніжки на кожний день. Але це були гарні босоніжки, з чудової шкіри. Ручної роботи. Пасма волосся вибилися в неї на чолі, біля вух. Вона автоматично поправила їх, не

Спускаючи очей з іпспекторової спини. Його мундир почав темнішати від поту. І вона, Рене, також почала пітніти. Нервувала, по-дурному нервувала. Нічого їй* могло скоїтись і нічого не скоїться. Рене знала цс. Адже вона громадянка Сполучених Штатів, а не кар ний злочинець, не контрабандистка, вона ніде не схо вала ніякого краму, чи наркотиків, чи... їй нічого хона ти, зовсім нічого. Та щось било в ній на сполох. Що саме? Що?.. Очевидно, вона почувала себе надто самотньою.

Навколо висів гамір людських голосів, раз у раз верещала поліцейська рація, лунали накази. Молодиіі Інспектор, який перевіряв її машину, лише раз глянувши в її бік, навіть не зволив вибачливо усміхи у тися, хоча мав би добре усвідомлювати безглуздя то го, що робив. "Я тільки виконую свою роботу",— міг би буркнути він. Але, мабуть, не наважиться; якби таке почули, він утратив би місце.

Автомобільна ніша. Атлас доріг. І його він гортай, немов сподівався знайти щось таке, що вислизне з-поміж сторінок. Решта паперів в автомобільній ніші. Обгортка від цукерки. Паперова серветка. Посібник з експлуатації і догляду за автомобілем. Він присвічував ліхтариком, хоч мав би чудово бачити, що в автомобільній ніші вже порожньо. Рене сподівалася, що він обернеться, вибачливо усміхнеться, та коли він таки обернувся до неї, його обличчя було таке саме байдуже, бездумне, як І в тих хлопців. Віп запитав, чи ні чого не лежить під сидіннями. Може, пляшка? € що небудь? Пляшка. Рене похапливо відповіла "Ні", лин чайно, "ні", вона навіть... навіть не п'є. Але він не зважав на заперечення, тільки ковзнув очима по П ногах, босоніжках і шукав далі. Він щось бурчав, при сідаючи, щоб зазирнути під переднє сидіння. Паскуда. А ще він нагадав Рене їхнього з Еваном спільного знайомого — студента-вечірника, який навчався в універ

ситоті І працював таксистом, їхнього нового приятели, колишнього американця, якиіі прийняв канадське підданство. На це пішло п'ять років, але тепер віп був канадським громадянином. Дуже гарна, прекрасна людина. Не те щоб приятель. Вони ще пе досить знають Ного. Але дружній, близький по духу... Митник був тонший за Джеррі, проте схожий на нього поставою, відтінком шкіри. Просто дивно, що ці дві людини могли бути такими різними. Джеррі розповідав їм напідпитку анекдот про те, як віп став канадцем і наступного ж дня прочитав про новий рух за переваги корінним канадцям. Просто як на глум, однак він і це переживе — він упертий, веселий, ще не здався, та й хіба не смішно, що наступного дня, після того як він офіційно перелиняв і став канадцем, дізнатися про Існування такої штуки як канадці "за

походженням" І "за законом", і що рух цей починався... зрештою, жменька озлоблених корінних канадців намагалася розпочати рух... і...

— Що це? — буркнув службовець. Біля заднього сидінпя він знайшов па підлозі зібгану пачку з-під сигарет. Взявши ліхтарик під пахву, він заходився шматувати її ретельно, розважливо. Порвав на клаптики целофан і паперову обгортку, а Рене дивилася і очам не вірила. Та де там, він украй серйозно ставився до цього заняття. Серйозно!.. Ліхтарик поволі вислизав іі-нід руки, і митник засунув його за пояс — ліхтарик на правому, а пістолет у кобурі на лівому боці. Рене наморочилось у голові. Що сталося? Що тут дієть ся? Чоловік холодно глипнув на неї. Чи не водить вона його, бува, за ніс. га? Він старанно розкришив пачку "*пІд сигарет; нічого не знайшов. Мабуть, вона збиткується з нього? Рене тіпало від страху. Коїлось щось лихе, щось дуже лихе. Вона пе могла чітко сказати, що саме. Згадка про щось, якась пересторога... Не могла пригадати. Не могла позбутись якогось хвилин-

ного заціпеніння, моторошного усвідомлення, ЩО ПІД бувається щось не те, щось невловиме, не підвладно їй. Чому він до неї не заговорить?.. Якийсь дотеп, на віть вульгарний жарт, навіть взаємні образи — все що завгодно було б їй милішим за це похмуре мовчання Вона спробувала посміхнутись йому. Врешті-решт вона біла. До того ж ошатно вдягнена. Дякувати бо гові, вона біла, а не чорна... Ціною величезного зуспл ля спробувала посміхнутися пересохлими губами і по чула у відповідь, як він наказав: "Відімкніть багаж ник". Якусь мить Рене не знала, що він має на увалі.,, але вона ворухнулась, прийшла до тями, розкрила су мочку і заходилася порпатися в ній, шукаючи ключ від багажника. Звичайно, він у неї був. Намагалася вибачитись, пояснюючи: "...Ключ дійсно в мене є, ало він зіскочив з кільця... він десь у мене в сумочці,., десь... В усякому разі, в багажнику нічого немає, нічо го немає в багажнику". Митник терпляче чекав, нон но, прислухався. Вона

говорила тепер дуже знервоип но. Вона не могла не викликати підозри. "...Я ж таки маю цього ключа... Впевнена, що взяла його. Я..." Шн наказав їй висипати з сумочки все, що там було, нп автомобільне сидіння; вона автоматично підкорилапі. Невеличке портмоне... гребінець з відламаним держа ком (господи, ще й не дуже чистий)... ще кілька на перових серветок... заколки для волосся... помада.., записи, список покупок, назви книжок, все, що нона мала зробити або купити... адреси... пара сережок, ямі вона зняла у театрі кілька тижнів тому й про які ;ш була... "Дайте-но я гляну на них",— сказав митним. Вона подала сережки. Він оглянув їх; мабуть, секунд тридцять він стояв і роздивлявся їх, хоч там ні на що було дивитись — звичайна пара сережок із штучного нефриту, ледь потьмянілі кліпси, одразу видно, що де шеві... В цю хвилину на протилежному кінці митниці зчинився гвалт: якісь негри, збуджені голоси, провий липий, нлче дитячий, лемент. Що за чортівня? Що за чорті ніш? Інспектор метнув туди стривожений погляд. Інші службовці рушили на галас. Одним махом инкинунши ноги, з патрульної машини вискочив поліцейський у формі, яка скидалася на костюм для вер-iitttoY їзди. Топка сигара затиснена в зубах...

Галас одразу вщух; інцидент вичерпався.

Гене знайшла ключ. Відчинила багажник. Слава Сиігу, що зуміла відімкнути його; часом це їй не вда-шілосі"... Всередині порожньо, тільки старе запасне колего та кілька насінин платана. Певно, їх вітром нанесло туди, коли Бван якось навесні відчиняв багажник. Платанові насінинки у своїх крилатих футлярчиках. Звичайно ж, це були звичайнісінькі насінини... Проте митник підібрав одну з них і став пильно роздивлятися. Він навіть підняв свої окуляри від сонця, щоб краще бачити.

Гене чекала. І несподівано згадала: їй можуть влаштувати тілесний обшук. їм варто тільки захотіти. Шнкл-митниця кудись відведе її, попросить скинути иге з себе і... їй стало млосно, потемніло в очах. Вона иблідла, тремтіла і, поза всяким сумнівом, здавалася имнною, винною, як і всі інші. Лише кілька днів тому нона чула в бакалійній крамниці, як

дівчина попереду розповідала касирові про свою вісімнадцятилітню гостру та її друзів, котрих обшукали, коли вони проводили митний огляд при в'їзді до Сполучених Шта-tln. Тоді Рене ще не брала до серця отієї коротенької, сноппеної гіркоти й відрази розповіді, яка не обходили її. Тих молодих людей роздягли і обшукали голих. НІ, II Рене нічого такого не робитимуть... Тепер митник дивився на неї, немов обдумуючи її долю: жити Ні, чи вмерти. А, може, він укине назад насінину пла-taiia, зниже плечима, клацне ґречно кришкою багажника, витисне з себе професійну криву посмішку і пропустить її, махнувши рушати...?

Він пропустив її, махнувши рушати.

...Через квартал знак показував, що проїзд заборонено. Напрямок руху змінився, звідусіль сунув транспорт, і Рене розгубилася. Вона відчула, як голова стала зовсім порожня. Здавалося, їй так і не пригадати, чому вона опинилась тут, у Детройті. Бульдозери, підйомний кран для руйнування будипків, гуркіт пневматичного молота. Перевірка скінчилася, вона поза небезпекою, нічого не трапилося... нічого не трапилося... Зболена, слабка. Під ложечкою розливалася млість. Бваи ніколи не дізнається, ніхто ніколи не дізнається... їй не слід нічого розказувати йому... Та чому вона тут? Чому? Чи ж не дивно мчати за адресою, надряпаною власноручно на якомусь клапті паперу... не відаючи заради чого їдеш... Раніше вона й уявити не могла, що її охопить таке нестримне бажання бачитися з тими людьми. Чи судилося їм стати друзями? Колись у майбутньому?.. Цілком можливо, можливо. Вони повинні подружитись. Все повинно скінчитися добре. Можливо. Бажання сентиментальне, але здійсниме. Евана вони не зацікавили, але... Вона перечікувала під знаком заборони проїзду, намагаючись розібратись в автомобільному русі. Рене знала, куди хотіла дістатися, але як туди втрапити?